

Musiikkikirjaston tarjonta kiinnostaa, mutta Spotifyn ei – Haastateltavana Aki Pyykkö

Kysymykset ja kuvat | Tuomas Pelttari
Vastaukset | Aki Pyykkö

■ Ilahduksen virta kulkee läpi ajatusten, kun *Intervalli* näkee Aki Pyykön iPod-nanon. Keskustelu siirtyy nopeasti eteenpäin laitteen retroviehätyksestä. Miksi turkulaisen informaatikon valinta on iPod Nano? Mikä on musiikkikirjaston ja striimipalveluiden merkitys Pyykölle?

Aki Pyykkö, miten Turun musiikkikirjasto palvelee musiikintarvettasi?

Enimmäkseen erinomaisesti. Kiinnostavaa uutta musiikkia hankitaan monipuolisesti, ja vanhemman kaman suhteen kokoelmassa on ihan uskomattoman paljon syvyyttä ja historiallista perspektiiviä.

Entä kullanvärinen iPod? Onko sillä tarina?

Vuosikaudet olen käyttänyt iPod Classicia, eli sarjan isointa mallia, johon mahtuu koko vajaan sadan gigan musakirjastoni. Hiljattain laitteista viimeisin – Coffy, rauha hänen muistolleen – irtisanoi työsopimuksensa, eikä uutta ole löytynyt. Tai löytyisihän niitä, mutta hinnat ovat aika kovia, kun laitetta ei ole valmistettu enää moneen vuoteen.

Historiallisista syistä musakirjastoni on organisoitu iTunesilla, joten helpoin ratkaisu oli edes joku iPod taas hankkia, ja tämmöinen kultainen Nano-malli sitten löytyi Huuto.netistä halvalla. Turhan pienihän se on, mutta pärjää sillä joten kuten. Jostain syystä nämä pitää aina nimetä 1970-luvun eksplöitaatioelokuvien mukaan, joten tämä on nyt sitten Bruce Lee, koska Game of Death ja keltainen haalaripuku.

Onko ns. laiteretroilulla sinulle erityinen merkitys?

Mullehan tämä ei näyttäydä mitenkään retroiluna, vaan viihde-elektroniikan pragmaattisena hyödyntämisenä. Pudotus maanpinnalle tuli tosin jo vuosia sitten grillikioskin jonossa, jossa joukko nuoria miehiä kommentoi soitintani ilahuneesti: “Mitä hittoa, onko tuommoisiakin vielä!” Grillijono-gatessa muuten konkretisoituu aika hyvin, miten hurja teknologisen kehityksen vauhti on. Vielä yläasteella Walkman oli aika lailla upeinta mitä kannettavan elektroniikan saralla saattoi edes kuvitella. Nyt meillä jokaisella on taskussa HD-näytöllä varustettu supertietokone ja hyvin lyhyessä ajassa on omaksuttu itsestäänselvyytenä se, että valtava määrä kulttuurituotteita on välittömästi saatavilla. Tällä epäilemättä on syvällisiä vaikutuksia siihen miten musiikkia tai taidetta ylipäätään arvotetaan ja merkityksellistetään. Walter Benjamin aikoinaan kirjoitti siitä miten mekaanisen jäljentämisen aikakaudella taideteoksen ”aura” katoaa – mitähän olisi Walter-setä tuuminut digitaalisen jäljentämisestä!

Mitä ajattelet maksullisista striimipalveluista kuten Spotify ja Apple Music?

En itse harrasta, koska tämmöisenä keski-ikäisenä setämiehenä tarvitsen bittivirran lisäksi jotain, joka tuo kontekstia musiikille, eli käytännössä levynkannet. Tai musiikkivideon, YouTubea käytän kyllä – sitäkin harvemmin kännykällä, koska sisälläni asuva elokuvapuristi on sitä mieltä, että viiden tuuman näyttö on toisten taiteellisen työn halveksuntaa. Mutta kysymykseen varsinaisesti vastatakseni: totta kai on mahtavaa – ainakin kuluttajan kannalta – että on tällaisia palveluita, jotka tarjoavat helpon pääsyn valtavaan valikoimaan musiikkia. Ja vaikkei striimipalve-

luista kaikkea maailman musiikkia löydykään, niin on myös paljon artisteja, joille netti on tärkein, ellei jopa ainoa julkaisukanava – mikä tällöisen vinylinhiplaa-jankin on vain hyväksyttävä.

Mistä saat uusia vinkkejä?

En seuraa mitään musiikkimediaa, joten sieltä sun täältä – kavereilta, radiosta, YouTuben suosittelualgoritmeilta. Tärkeimmät löytöjen lähteet taitavat kuitenkin olla verkkokirjaston uutuuksiseuranta sekä leffojen ja tv-sarjojen soundtrackit. Nyt viimeksi juuri bongasin *Seurapeli*-elokuvasta mahtavan kuuluisen biisin, jonka esittäjäksi selvisi **Cornelis Vreeswijk** – nimenä tuttu entuudestaan, mutta enpä ole koskaan tutustunut. Sanomattakin tietysti selvää, että biisin sisältävä levy sitten löytyi oman kirjaston mahtavista kokoelmista.

Miten arvioisit Vaski-seutukirjastosi verkkokirjaston käyttöominaisuuksia? Mistä on ollut sinulle iloa ja hyötyä?

Muutamiaakin verkkokirjastoratkaisuja käyttäneenä täytyy kyllä todeta, että käytön mukavuudessa Finna on valovuosia edellä kaikkia aiempia. Edellä tulikin jo mainittua uutuuksiseuranta, jota itse käytän säännöllisesti. Vielä sitäkin ahkerammin käytössä on suosikkilista, jolle kerään kaikkea kiinnostavaa musaa, ja jonka perusteella käyn tasaisin väliajoin hakemassa ison nipun levyjä musiikkiosastoltamme.

Miten pandemia on vaikuttanut kirjastokokemukseesi?

Jos ajatellaan kirjaston tarjoamien kulttuurituotteiden kuluttamisen näkökulmasta, niin eipä juurikaan. Varaaminen toimii kuten ennenkin, ja kirjastotyöntekijänä olen siinä onnekaassa asemassa, että halutessani pääsen myös hyllyjen väliin tekemään ex tempore -löytöjä. Mieleen kyllä muistuu vuosien takaiset ajat, kun opiskelujen päätyttyä olin työttömänä, ja musiikkikirjastossa tuli rampattua erityisen ahkerasti. Olisi ollut kova isku itselle, jos kirjasto olisi silloin ollut pitkään suljettuna, ja kova isku se varmasti on monelle juuri nyt.

Mitä musiikkia suosittelisit kirjastoalikoimasta juuri nyt?

Hyvä konemusiikki huojentaa korona-ahdistuksen raskauttamaa mieltä. Pohjois-irlantilaiselta **Bicepilta** on hiljattain tullut toinen albumi, suosittelen lämpimästi molempia levyjä itse kunkin olohuonetanssien äänimaisemaksi. ■